

спуствна по тълпата. Когато пристигна той, едни вече лудо тълпчеха знамето, и други се трупаха прѣдъ залостенитѣ врати на кжшата. Отъ вжтрѣ се слушаха женски и дѣтски писъци, между които и пиянско ругане отъ мжжъ... Навѣрно писарѣтъ. Странджевъ мигомъ се спрѣ, послѣ влѣзе срѣдъ навалищата и заплѣска съ ржцѣ, както правѣше, като учителъ, съ ученицитѣ си въ шумни игри:

— Спрете, хораа! Осрамите селото, — спрете!

Веднага всички се спотаиха. Това трогна Странджева, който сжщо бѣше малко и пийналъ на обѣда.

— Обичате ли ме, братя? — викна той.

— Обичаме те, учителю! — глухо отвърнаха гласове.

— Който ме обича, нека върви съ менъ: на селския мегданъ ще завиемъ хоро! — рече и потегли.

Тълпата го послѣди вкупомъ и мълкомъ.

Не слѣдъ много на селския мегданъ писна гайда и наистина се зави хоро-голѣмо, великденско. То привлече цѣлото село: широкото праздно мѣсто прѣдъ общината се изпълни отъ мжже, жени и дѣца. И стихнаха крѣсцитѣ, въцари се благостъ и веселие. Само на Странджевото лице играеше още тъмна сѣнка, макаръ че той водеше хорото. Но до едно врѣме зѣрна той дѣда Добри. Па поведе хорото до него, радушно му цѣлуна дѣсницата и втична въ старешката ржка хороводната кърпа. Въ това врѣме довтаса бѣклица. Дѣдо Добри пригърна съ една ржка Странджева, а съ другата поднесе самъ до устнитѣ му бѣклицата.

— Пий сине! — промълви старецътъ просълзенъ.

Хорото спрѣ за мигъ. Всички се надигаха на прѣсти да гледатъ. Па дигна и дѣдо Добри бѣклицата, обърна се къмъ многото народъ, и чу се дрезгавиятъ му старешки гласъ:

— Комшие, вие млади и стари! Имамъ чеда, имаме ги всички, ама азъ ще река: хвала на чедо, като тоя! — и замилва Странджева.

— Хвалá му, хвалá!

Случи ми се, не много слѣдъ горнитѣ бъркотии, да мина пакъ прѣзъ Бѣлгарово. Сега държавни бирници нѣмаше и за секретарь-бирникъ на селото служеше прѣдишниятъ държавенъ такъвъ. Бакалъ Стою не бѣше вече даже общински съвѣтникъ и не се сърдеше: не било му работа на човѣка партизанството. Казаха ми, че Брайковъ се изселилъ въ града: открилъ тамъ складъ за строителенъ материалъ. Кметъ въ Бѣлгарово бѣше прѣдишниятъ помощникъ, Вълчо, а по свой редъ помощникъ бѣше станалъ Банчо Маринкинъ. Но горно-махленци пакъ бѣха съ Стойновъ Пеня и наново